

Eh, pa kaj me tako gledate... Kaj niste še nikoli slišali za tisto o ljubezni, ki gre skozi želodec...? Jaz sicer ne vem, kaj to pomeni, slišal pa sem že večkrat, kako je to parolo mama zabrusila našemu ateku... Rekla je tudi, da gre pri nas skozi želodec še kakšnih dvesto ali še več jurjev, kar je veliko bolj tečno kot ljubezen in da zato ne bomo nikoli prišli na zeleno vejo. Pravzaprav niti ne vem, zakaj naj bi sploh lezli na kakšno vejo, saj nismo muce. Pa tudi sicer ni tako hudo, saj nam tovarišica v vrtcu pravi, da se da varčevati tudi pri sladoledu, lizikah in da se tudi tako daleč pride. Kar se mene tiče, bi kar bil za varčevanje. Samo — od jutri naprej...

POPIS ČLANOV BIVŠIH KMETIJSKIH DELOVNIH ZADRUG

Za pokojnino

Predlog delegata iz Nove Gorice v zboru občin skupščine SRS za spremembo Zakona o pokojninsko-invalidskem zavarovanju, kjer naj bi se v pokojninsko dobo priznavalo tudi članstvo v bivših kmetijskih delovnih zadrugah brez kakršnihkoli pogojev, so pristojna telesa skupščine SRS ugodno ocenila in sprejela. Republiški sekretariat za delo in Skupnost pokojninsko-invalidskega zavarovanja sta že pristopila k pripravi ustrezne dokumentacije, kamor spada tudi ugotovitev števila članov bivših kmetijskih delovnih zadrug, ki bi jim ta sprememba zakona lahko koristila pri uveljavljanju pokojninske dobe.

Izvršni svet in Občinska konferenca SZDL sta že pričela s pripravami za izvedbo popisa članov bivših kmetijskih delovnih zadrug na našem področju. Iz dosedaj zbranega gradiva je ugotovljeno, da je bilo na področju Šiške v letih od 1948 do 1952 dvanajst kmečkih delovnih zadrug. V maju in juniju bodo popisovalci obiskali in anketirali vse bivše člane kmetijskih delovnih zadrug, v primeru, da bi koga pomotoma izpustili, naj se javi na svoji krajevni skupnosti oziroma pri svetovalcu za kmetijstvo in gozdarstvo pri občinski skupščini.

Iz dnevnika
malega
Šiškear-jav

Sabota

Ker so se približali šoleprosti dnevi in je konec žebljarske sezone, se spet lahko resneje posvetim mojemu dnevniku. Je pa to tudi sicer postala že krvava nujnost, ker se v mojem rodnem okrožju zadnje čase dogajajo tako hene stvari, da bi bilo hudo, če jih ne bi ovekovečil. Torej, najprej moram kakopak podčrtati najbolj frišen dogodek, ko je prišel zadnjič naš ata domov zgledano nažvižgan in je mama tudi ustrezno reagirala. Stvar sicer ne bi bila preveč porazna, če bi bil ata samo nakresan, ampak je bil poleg tega kot takšen opažen na naših vratih šele ob štirih zjutraj. Jaz sem ročno skočil pod posteljo, ker sem mislil, da gre zopet za potresne zadeve, potem pa sem razpoznal ustrezne glasove, ki so značilni za mamine diskusije na temo atovih poznih vrnitev in sem brž skočil do vrat, da sem lahko slišal še kaj novega. In je treba priznati, da je bilo dosti zanimivosti. Na vprašanje, kje da je bil, je ata dokaj strumno odgovoril, da v gostilni Majolka, potem pa je na določena podvprašanja povedal sam od sebe celo štorijo.

Sli so tako kolegi, je dejal, složno v omenjeno šišensko gostilno in so se imeli jako lušno. To so počeli do poznega večera, nakar jih je začela natakariča ven metati. Meni se je takoj zazdelo, da bo sedaj prišlo nekaj napetega na vrsto, kajti sem dobro obveščen o tem, kako naš ata reagira na poskuse ven metanja. Torej, tudi tokrat ta akcija natakariče ni bila pravilno zastavljena in je tako atova družčina nadaljevala z nabiranjem luštnega počutja. Pa so se natakariče zmenile, se mirno evakuirale iz gostilne, zaklenile skrbno vsa vrata in odšle domov. Zgoraj navedena družbica se je, razumljivo, tisti hip nehala lušno imeti in je začela iskati izhod iz sicer dokaj prijetnega zapora, pa jim je šele proti jutru uspelo prilikati dobro dušo, ki jih je odklenila.

Jaz sem se precej smejal ob omenjenih izvajanjih našega očeta, mama pa dosti manj. Ona je nasploh velikokrat precej čudna...

Nedelja

Ker je danes nedelja, so šli pri sosedovem Jožkotu na izlet. Tisti gumpec zarukani mi je celo kazal osle skozi okno, kar se mi zdi neumno, saj imajo samo stoenko in to ni nič posebnega, čeprav so jo kupili šele prejšnji teden. Mi nismo šli na izlet, ker imamo staro križo in je povrh vsega še akša počila. Pa sem tozadevno vprašal fotra, zakaj še on ne proda te ropotarnice in je skoraj popenil. Sestra, ki se je šminkala poleg, je pripomnila, da bi ata že prodal našo staro škodo, če bi mu to pri zavodu za spomeniško varstvo dovolili, nakar je ata še bolj vzrojil. Potem je še rekel, da se novega avta dandanes niti ne splača kupiti, ker so naše ceste vedno slabše in je škoda pleha. Na te besede ga je mama opomnila, da je to star izgovor, ker da je pred leti govoril, da so pa ceste — še preslabe. Ata je postal čisto šiten, meni je pa sedaj jasno, da bomo kupili nov avto šele, ko bodo zgradili kakšne nove ceste. Zato se že zelo veselim posojila za ceste, ker se bom le tako rešil Jožkovega zafrkavanja in bahanja...

Grečko

Pomladno tihožitje

Narava je lepa — in radi jo imamo. Toda, ali res storimo vse, da bi takšna tudi ostala...?